

Del color a la distribució de l'espai

Carme Vidal exposa per segona vegada a la galeria Luis Adelantado, després de la mostra anterior, el 1987, en aquesta ocasió el viatge no és exterior sinó més aviat un entorn quotidià i intimista.

Q uins canvis s'han produït des d'aquella primera exposició a Adelantado fins a aquesta?

—El canvi essencial és que l'exposició anterior a la sala de Luis era una explosió de color, el color pel color. Jo l'utilitzava com a mitjà d'expressió, sobretot taronges i rojos, colors molt forts que trasmetien una alegria de viure. El color ha deixat pas a una distribució de l'espai que és el que més em preocupa en aquest moment. El color ha baixat i predomina més el dibuix i l'estructuració pictòrica de l'espai, els colors són ara molt més contingut.

—¿Què representa per a vostè exposar a una galeria com Adelantado, moderna i amb molt de prestigi?

—El fet d'exposar aquí és important, perquè sempre està en joc el prestigi de la galeria i el del pintor al mateix temps.

—¿Quan de temps li ha dut preparar aquesta exposició?

¿Ha estat més senzill o més difícil que altres vegades?

—He estat treballant en aquesta exposició conjuntament amb la que ara exposa a Tenerife, i totes dues són el producte de dos anys de treball. A més a més hi incorpore el suport de cartons que no havia utilitzat anteriorment. Això és una novetat en el sentit que em facilita l'expressió del gest i del dibuix. Respecte a l'esforç, que representen les meves exposicions, cadascuna és un món diferent, i sempre és complicat. Es a dir, em pose davant de la tela en blanc amb el propòsit de fer una exposició

'La natura morta i l'espai interior són una excusa per a expressar tensions, sentiments i energia'.

ARXIU

que tinga una coherència, i això sempre és una aventura que no sé com acabarà, és a dir, que estic una miqueta a la vora de l'abisme.

—¿En aquests últims dos anys ha compaginat la pintura amb alguna altra activitat?

—Sí, he compartit la pintura amb la docència, sóc professora de plàstica en l'escola universitària de formació del professorat d'EGB.

—¿Quines són ara les seues vies possibles per a expressar els seus sentiments en la pintura?

—Són el grafisme i l'esportaneïtat en el gest el que més m'ajuda. He recorregut de nou a l'espai interior per comunicar el més possible, uns hi connectaran, d'altres no.

—¿Continuen influint-li els mateixos pintors?

—M'agraden encara els mateixos, el millor per mi és Velázquez, però reconec que l'aventura del segle XX ofereix a l'individu i a l'artista una possibilitat d'expressió sense cap mena de traves, em sembla molt apassionant. De la mateixa manera que la història no es pot ignorar, les influències, tampoc. Rothko m'ha influït molt, ja ho he dit altres vegades, però també Picasso i molts altres.

—¿Seria possible dividir la seua pintura en etapes?

—Sí, quan estudiava a Barcelona, feia pintura tradicional, paisatges i figures el més real possible, copiava més aviat. Pintava limitada fins i tot pels colors, perquè no po-

dia inventar-me els que no hi havia en la realitat. La pintura d'ara no hi té res a veure perquè he vist i he sentit coses en passar aquells anys.

—¿Es pot relacionar això anterior amb l'evolució de la seua obra?

—En part sí, perquè la pintura canvia igual que canviem nosaltres els pintors, com a persones. A l'hora de pintar es reflecteix sempre l'estat d'ànim en l'obra. El cervell funciona sempre segons allò que vols expressar racionalment, però després hi ha la part de budell, diguem-ne d'instint, de provocació, i l'acte de pintar sempre és una provocació, es troba entre una provocació i una necessitat de posar ordre, tal com a un li agradaria, dins del caos en el qual tota persona viu. Aquí està l'evolució de com t'expresses i de la persona mateixa.

—¿Està nerviosa davant aquesta última mostra?

—Sempre estic nerviosa perquè és una miqueta mostrar les teves intimitats, part de la teva personalitat que normalment no es tradueix en una conversa quotidiana. En canvi en una obra es veu la intimitat de la persona, i això sempre provoca una angoixa per la necessitat que tenim tots de ser acceptats, l'ansietat que produeix esperar la crítica.

—¿Com està la pintura a València ara mateix?

—L'IVAM ha omplert un buit molt gran que hi havia, ara podem trobar aquí mateix exposicions de nivell internacional. Tenim artistes molt bons.

Lourdes Toledo